

THƯ GỬI DẤU YÊU (5)

Anh thương yêu!

Sài Gòn, giờ này nắng đã tắt, những ngọn đèn hắt xuống giòng sông phẳng lặng như có bóng dáng anh lấp lánh đâu đó trong vùng kỷ ức thương yêu.

Em đã đứng đây hàng giờ để đợi anh, đợi một tín hiệu thương yêu từ giọng nói trầm ấm của anh qua đường giây viễn liên. Trí nhớ em về một buổi tối, về ngày đầu mình gặp gỡ giữa đêm xanh chuốc lọc, lá rơi như sáo, gió rụng như đàn. Để bắt chợt nhìn vào ánh mắt anh, một nỗi buồn nào đó dấu kín tâm tư, lòng em chùng xuống. Trái tim em đánh bật như hơi thở ngọt nồng của anh.

Đêm lặng yên để cùng em tâm sự, trầm lắng và sâu kín những ẩn tình mà em không nói được.

Đêm về với nỗi kín lặng sau những giờ làm việc mệt nhòa. Em lặng lẽ trong căn phòng, nơi thường trú thân quen của em cùng với sự cô đơn òa vỡ nỗi nhớ anh vô tận.

Tình yêu không có tuổi phải không anh. Em như cô gái nhỏ bé, quê mùa và nguệch ngoạc bước vào ngưỡng cửa tình yêu với sự ngây ngô. Em không dấu nỗi tình cảm dành cho anh. Và em cũng không cưỡng nỗi tình yêu em dành cho anh.

Anh nói yêu là hạnh phúc, là nhớ nhung, là sầu khổ, nhưng là những viên kim cương lấp lánh. Nhưng em sợ, sợ lắm, em không chịu nổi được nỗi nhớ, nỗi thương, nỗi chờ đợi anh. Một phút giây xao xuyến nào đó của em có thể làm cho em chết lặng.

Em đã từng cố gắng, từng vùng vẫy, từng nói với mình hãy thôi không nhớ về anh, không thương anh nhiều nữa, nhưng em đã không làm được chuyện đó mà em còn nhớ anh hơn lúc nào hết.

Em như đứa trẻ thơ thêm viên kẹo ngọt, thêm một sự dỗ dành thương yêu. Cảm xúc của em rung rung, lắng nghe tim mình rung lên những cung bậc dạt dào khi nhớ anh. Khi tìm đến ánh mắt của anh chan chứa hiền dịu nhìn em. Nhớ mái tóc bông bênh của anh như gió mời gọi dạt ngang vùng hoa tím mà em đã từng vẽ cho mình những vòng tròn mệnh số.

Anh nhẹ nhàng bước vào em. Đêm nhớ anh, nhớ những nụ hôn, em thêm một vòng tay của anh, thêm một điều gì đó rất xưa cũ, thêm một món trang sức mà em không thể thiếu mỗi ngày.

Em nhớ những ngày hạnh phúc bên anh. Những hạt sương long lanh buổi sáng hân hoan và đợi chờ. Những hạt mầm của tình yêu kết nụ. Với em, bao gồm nhiều thứ. Có

những lúc em muốn là một con bé con để anh luôn dỗ dành, nâng niu. Có những lúc, em muốn như một người chị, một người mẹ để lo cho anh.

Trời bắt đầu se lạnh, mùa thu làm em lãng mạn theo. Những chiếc lá vàng rơi xuống, những con đường chúng ta đã đi, những con phố bỏ lại, những dấu chân còn bịn rịn theo sau. Lòng em hướng tới. Nhớ tới anh, em như ngán lệ xót xa. Em muốn đền bù cho anh thật nhiều. Em không có nhiều thứ để cho anh. Em chỉ có một thứ vô giá nhất là tình yêu em dành cho anh.

Đêm qua, em có những giấc mộng đẹp, em muốn nó kéo dài mãi. Em không muốn có một sự đánh thức nào để em phải rời xa nó. Bên anh, như có nắng vàng ngập lối/lá trên cành chưa rụng cũng reo vui/chiều thu buồn nhưng lòng không quạnh quẽ/em vỡ òa cảm xúc yêu thương/và bật khóc tinh mơ như trẻ dại/chiều về buồn mưa giăng lối nhỏ/xa anh rồi ngọn cỏ cũng buồn tênh....

Sài gòn, phố đã lên đèn. Em mặc kệ sự thăng hoa của nó, sự tất bật của cuộc sống. Em từ bỏ những mời gọi. Em là em của bao năm tháng, của dòng đời ngổn ngang trong cái chỗ đứng mà người ta cần một chỗ dựa, dù là một chỗ dựa tạm bợ như một người bán hàng rong, rao hàng, giữa những buổi trưa nắng gắt, trong cái con hẻm nghèo nàn ngày ngày, nồng nặc hơi men.

Em là thế. Em vượt qua những khổ nhọc để thành tựu, nhưng em không vượt qua những đau khổ của người khác để tạo mối lợi riêng cho mình. Em không đánh đổi. Em tro trên với những lời tán tỉnh, mời gọi. Và em hồn nhiên với cuộc sống, với những mảnh đời mà có những lúc em đã khóc, đã cười với nó.

Sài Gòn của em bây giờ không phải là một Sài Gòn của anh ngày xưa, với những bóng dáng nữ sinh khép nép trong chiếc áo dài trắng thanh tao. Anh còn nhớ những con đường ngợp bóng lá me, những chiếc xe mini trắng của những nữ sinh đạp nhẹ trong một buổi chiều lộng gió. Sài Gòn của em bây giờ là một trấn trở. Và ai cũng phải vươn lên từ cuộc sống. Phải khoác lên người. Phải tô điểm cho nó một dáng vẻ thượng lưu.

Giữa những dòng đời chạy nhảy, muôn màu - muôn vẻ thì em vẫn là em. Em ngồi viết thư cho anh. Em viết cho anh màu mực tím. Em nắn nót những giòng chữ gửi đến anh, những điều yêu dấu nhất. Những gì mà em tìm tới anh như anh đã hiểu phần nào về em. Chúng ta có những suy nghĩ, có chung một tình người, có chung một hoài bão. Và có chung một nhịp đập của trái tim thổn thức yêu thương phải không anh.